

ANI

Dr. Tayfun Bilgiç

Üniversite yılları

1972 yılında, Hacettepe Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği Bölümü'nü kazanmış ve aynı yıl Eylül ayında, Hacettepe kampüsünde üniversite yıllarıma başlamıştım. Birinci yıl İngilizce hazırlık olmak üzere iki yıl bu kampüste eğitim gördüm. Evim yürüme mesafesindeydi ve kampüste güzel bir ortam vardı. Bu iki yıl, program gereği altı yıl süren üniversite hayatımın en rahat ve keyifli dönemi idi. Sınıf arkadaşlarımla tanışmış ve yıllar boyunca sürececek bir arkadaşlığın ve dostluğun tohumları atılmaya başlanmıştı. Üçüncü yıldan itibaren ise eğitimimize Beytepe kampüsünde devam etmeye başladık. Hacettepe'den sonra Beytepe kampüsü bizlerde tam bir soğuk duş etkisi yaratmıştı. Kampüs eğitim-öğretime yeni açılmış ve tam oturmamıştı. Bu nedenle öğrenciler olarak bir çok sorun yaşıyorduk. Çamurlu yollar, soğuk amfi ve sınıflar, hijyenden uzak lavabolar ve öğrenci servislerinin düzensizliği bunlardan bazıları idi. Soğuk kış günlerinde,

zamanında gelmeyen öğrenci servisini beklerken botların içinde ayaklarımın buz tutmasını neredeyse her sabah yaşıyordum.

Bu koşullar ,bir moral bozukluğu yaratsa da bizlerde, okula gitmekten ve derslere devamdan vazgeçmiyorduk. Çünkü dersler ilerliyor, sınavlar ise yapılıyordu.

Matematik Sınavı;

Madenci arkadaşlarla ortak aldığımız bir matematik dersinin sınavıydı. Sınıfta herkes yerini almış, sorular sorulmuş kağıtlar dağıtılmıştı. Dersin asıl hocası yerine ise genç asistanlar gözetmenlik yapıyordu.

Bütün öğrencilik hayatım boyunca matematik derslerini her zaman sevmiş, bu nedenden dolayı da önemli bir sorun yaşamamıştım.

Bu sınavda da sorular ve kağıtlar dağıtılır dağıtılmaz hızlıca cevapları yazmaya koyul-

dum. Yaklaşık 30 veya 40 dakika sonra bir fısıltının geldiğini duydum. "Kağıdını yan tarafa koy". Ses arkamda oturan arkadaştan geliyordu. Yardıma ihtiyacı var diye düşündüm ve fazla tereddüt etmeden cevap kağıdını arkadaşın görebileceği şekilde yan tarafa koydum. Diğer kağıda geçerek sorulara cevap vermeye devam ettim.

Ta ki ,gözetmenin aniden yanı başımda belirip, sert bir tonla "Ver kağıdını" diyene kadar. Şaşırılmışım. Kopya çekmiyordum ve ihtiyaç da hissetmiyordum. Gözetmen kağıdın ucundan tuttu ve almaya çalıştı. Ben de ani bir refleksle kağıdın öbür ucundan tuttum ve vermek istemedim.

Gözetmen kağıdın bir ucundan tutuyor kendine doğru çekiyor, ben öbür ucundan tutuyor kendime doğru çekiyordum. Kağıt ikimizin arasında gidip geliyordu.

Gözetmen kağıdımı neden almak istediğini söylemiyordu. Ben ise bir yanlış anlamamanın olduğunu düşünüyor, tepki gösteriyor ve direniyordum. Bu direnişte, bana yapılanın haksızlık olduğuna inanmamın tabii ki rolü büyüktü.

Tam o sırada arka sıralardan gelen kuvvetli bir ses sınıfın sessizliğini bozdu. "Ne oluyor

hocam?"

Tüm sınıfın dikkatini çeken bu ses diğer arkadaşlara da sirayet etti ve önce bir uğultuya sonra ise homurtuya dönüştü." Ne oluyor hocam? "Bu sadece bir soru değildi. Bir anda tüm sınıf benimle dayanışma içine girmiş, gözetmen yükselen tepkinin odağı olmuştu.

İşte o an, genç asistanın direncinin kırıldığı andı. Kızgın bir sesle "Ne haliniz varsa görün" diyerek kağıdımı bıraktı ve kapıyı çarparak sınıftan çıkıp gitti. Tehlike geçmiş, rahatlamıştım. Sınıf tekrar sessizleşmiş, herkes kağıdına dönmüştü. Sınav sonuçları açıklandığında ise geçer bir not aldığımı öğrendim. Direnme hakkımı kullanarak arkadaşların da desteği ile kazanmıştım.

Bundan sonraki yıllar,bir çok üniversitede olduğu gibi, öğrenci olayları ve boykotların kendini gösterdiği ve bu nedenle eğitimin sık sık kesintiye uğradığı yıllardı. Güvenlik Jandarmaya emanet edilmiş, öğrenci ve hocalardan sonra sanki onlarda kampüsün bir parçası olmuştu. Toplu olarak hareket ettiğimizde önce uyarıyorlar, daha ileri gidersek de yakın pozisyon müdahale ediyorlardı.

Okul dışında ki boş vaktimizi ise, Sümer

sokaktaki öğrenci kahvesinde geçiriyorduk. Önce, sokak başında ki kokoreççiden aldığımız ekmek arası kokorecimizi bira eşliğinde zevkle yiyor, daha sonra briç oynayarak çok güzel vakit geçiriyorduk. Bu güzel ve keyifli anlar, bizleri birbirimize daha da yakınlaştıran ve arkadaşlık bağlarını pekiştiren anlardı ve hepimizin anılarında önemli bir yer aldı.

Arkadaşlar Çalışın ;

Beytepe'de bahar dönemi sonu gelmiş, sınavlar yaklaşmıştı. Genelde dersleri kaçırmamış olsam da, ders dışındaki zamanımı Sümer sokaktaki mekanda geçirdiğim için sınavlara hiç hazır değildim. Artık ders çalışmaya başlamam gerekiyordu. Zira yumurta kapıya dayanmıştı. Ama gerek yaşımız gerekse güzel havaların etkisiyle bir türlü gerekli adımı atamıyordum. Çalışmakla çalışmamak arasında kararsız duruyor ve bu bende ciddi bir stres ve sıkıntı yaratıyordu. İç sıkıntım gün geçtikçe büyüyordu.

Böyle bir ruh hali ile okula gittiğim bir günde, madenci arkadaşlarla ortak bir ders öncesi sınıfta vakit geçirirken, bir arkadaşın yüksek sesle bağırdığını duydum. "Arkadaşlar çalışın. Çalışmak sıkıntılarımıza iyi gelecektir."

Arkadaş doğrudan bana söylüyor olamazdı.

Çünkü bu konuda onunla hiç konuşmamıştım. Muhtemelen oda aynı sıkıntıyı yaşıyordu. Hatta belkide bütün sınıf aynı durumdaydı ve yüksek sesle herkese aynı mesajı veriyordu. "Arkadaşlar çalışın."

Arkadaş, içinde bulunduğumuz sıkıntıdan kurtulmak için gezin, tozun, eğlenin demiyordu. Gerçek çıkış yolunun hemen şimdi çalışmak olduğunu söylüyordu.

Aslında ailem de bana zaman zaman çalışmam gerektiğini hatırlatıyordu ama o yaşlardaki iletişim eksikliği nedeniyle doğrusu çok etkili olmuyordu. Hatta bazen olumsuz etkisi bile oluyordu.

Doğrudan bana söylenmese de bu sözler benim içinde bulunduğum duruma uyuyordu. Sanki farkında olmadan bana gönderilen bir reçete gibiydi. Üstelik aynı şartlarda olduğum ve aynı ortamı paylaştığım bir arkadaşım tarafından gönderilmişti. Bu nedenle bendeki etkisi olumlu oldu ve sınavlara hazırlanma yönünde kararlı bir adım atmamı sağlayan ivmeyi verdi.

Eve döner dönmez kolları sıvadım ve çalışmaya başladım. Yaklaşık 20 gün sadece çalıştım. Okula gittim, sınava girdim eve geldim, bir sonraki sınava hazırlandım. Artık kendimi

daha iyi hissediyordum. Çalışmak gerçekten çok iyi gelmişti. Sınav sonuçları açıklanıp sınıfı geçtiğimi öğrendiğimde ise çok daha iyiydim. Sıkıntılarım sona ermişti. Rahat ve keyifli bir yaz tatili beni bekliyordu artık.

Bugün, bende gençlere aynı tavsiyede bulunuyorum. Özellikle sınav zamanında sıkıntılı olduklarında onlara "Çalışmanın en güzel ilaç olduğunu ve kendilerini iyi hissedeceklerini" söylüyorum. Çünkü yıllar önce yaşayarak öğrenmişim.

Bir sonraki yıl ise arazi dersleri başlamıştı. Elimizde tahta saplı çekiçler, çantamızda arazi defteri ve kumanyamızla, Kızılırmak ve Kızılcahamam gibi Ankara'ya yakın yerlere günü birlik jeolojik geziler yapıyorduk. Daha sonra yıllarca haşır neşir olacağımız kayaçlarla tanışmaya başlamıştık. Arazi dersleri, açık havasında etkisiyle olsa gerek coşkulu ve keyifli olduğumuz derslerdi. Yolculuk sırasında söylediğimiz şarkılar, türküler ve anlatılan fıkralar ise neşemizi daha da artırıyordu.

Yıllar geçmiş, son sınıfa gelmiştik. Seminerler hazırladık, sözlü sunumlar yaptık. Mezun olma heyecanını yaşamaya başlamıştık. Kimimiz 1978 yılının Haziran ayında, kimimiz ise Eylül ayında mezun olduk ve diplomalarımızı

aldık. Artık Jeoloji Yüksek Mühendisi'ydik.

Türkiye'nin dört bir yanında, çeşitli kurum ve kuruluşta, neredeyse kırk yıl boyunca çalıştık, mesleğimizi icra ettik ve ülkemize hizmet ettik. Önemli görevlere geldik, önemli işler yaptık. Kimi arkadaşlarımız ise yurt dışını tercih etti.

Bu arada maalesef, kaybettiğimiz değerli hocalarımız ve arkadaşlarımız oldu. Bir araya geldiğimiz her ortamda, onları kaybetmiş olmanın verdiği hüznü ama saygı ve sevgiyle andık.

2018 yılında, mezun olduktan tam 40 yıl sonra, diploma töreni yapmak üzere, Bölüm binasında, hocalarımızın da katılımı ile yeniden bir araya geldik. Cübbe giydik, kep fırlattık. Uzun bir aradan sonra bir araya gelmenin verdiği coşku ve heyecanı yaşayarak, JMO lokalinde yediğimiz güzel bir akşam yemeği ile günü tamamladık.

Bu gün hala, oluşturduğumuz WhatsApp grubu ile sınıf arkadaşlarımızla görüşmeye ve iletişimimizi sürdürmeye devam ediyoruz.

1972 yılında atılan tohumlar, geçen zaman içinde filizlenerek ve büyüyerek, kökleri yerin derinliklerine, gövdesi ve dalları ise göğe uzanan ulu bir ağacı artık.